

YOUCAT – katekizem za mlade

Zakaj naj se Bogu zahvaljujemo?

Vse, kar smo in imamo, prihaja od Boga. Pavel pravi: »Kaj imaš, česar bi ne prejel?« (1 Kor 4,7). Ko smo hvaležni Bogu, darovalcu vsega dobrega, smo srečni.

(KKC 2637–2638, 2648)

Največja zahvalna molitev je Jezusova »evharistija« (grško: zahvala), v kateri on vzame kruh in vino, da bi v tem celotno stvarstvo preobraženo daroval Bogu. Vse zahvaljevanje kristjanov je pridruževanje Jezusovi zahvalni molitvi. Tudi mi smo po Jezusu spremenjeni in odrešeni. Tako moremo biti iz vsega srca hvaležni in to Bogu povedati na raznovrstne načine.

Ali smo gotovi, da naše molitve dosežejo Boga?

Naše molitve, ki jih opravljamo v Jezusovem imenu, gredo tja, kamor gredo tudi Jezusove molitve: v srce nebeškega Očeta.

(KKC 2664–2669, 2680–2681)

O tem smo lahko prepričani zato, ker zaupamo Jezusu. Jezus nam je namreč spet odprl pot v nebesa, ki so nam bila po grehu zaprta. Ker je Jezus pot k Bogu, kristjani sklepamo svoje molitve z dodatkom »... to prosimo po Jezusu Kristusu, našem Gospodu«.

Kako pomembno je zdravje?

Zdravje je pomembno, vendar ni absolutna vrednota. S telesom, ki nam ga je podaril Bog, moramo ravnati hvaležno in skrbno, vendar brez kakršnega koli kulta telesa.

(KKC 2288–2291)

Primerna skrb za zdravje spada k osnovnim obveznostim države, ki mora ustvariti eksistenčne pogoje, ki zagotavljajo dovolj hrane, čisto stanovanje in osnovno medicinsko oskrbo.

PODARI NAM MODROST

*Oče,
podari nam modrost, da bi te spoznali,
vnemo, da bi te iskali,
potrpljenje, da bi čakali nate,
srce, ki bi te začutilo,
in življenje, da bi te oznanjali
v moči Duha
našega Gospoda Jezusa Kristusa. Amen.*

Ambrož Milanski

DUH – MOČ ZA VSE

Bog je Duh – neviden, toda oseben in neizmerno močan. Ne moremo ga videti ali otipati, vendar imamo na voljo dokaze o njegovem obstoju. Brez njega bi prenehali obstajati. Duh je povsod, kjer je sprava, soglasje in ljubezen.

Ko je Jezus še živel na zemlji, je bil na njem Gospodov Duh v vsej polnosti in lepoti. Vsi, ki so ga videli učiti in ozdravljati, so spoznali, kako Bog deluje v življenju konkretnih ljudi. In ko je prišel čas njegove vrnitve k Očetu, v nebesa, je obljubil, da bodo prejeli istega Duha vsi, ki bodo šli za njim.

Bistvo krščanskega življenja ni v mrtvičenju, ne v lastnem naprežanju, da bi ljubili Boga in svoje bližnje. Ljubezen pravzaprav nima nič skupnega z naprežanjem. Za krščansko življenje je potrebna predvsem odprtost za Jezusovega Duha. Apostol Pavel v Pismu Galačanom takole pravi: »Skupaj s Kristusom sem križan; ne živim pa več jaz, ampak Kristus živi v meni. Kolikor pa zdaj živim v telesu, živim v veri v Božjega Sina, ki me je vzljubil in daroval zame sam sebe« (Gal 2,19–20).

Sveti Duh je vir naše moči. V svojem duhovnem življenju smo tako odivsni od njega, kot je naše telesno življenje odvisno od zraka. Brez Jezusovega Duha smo namreč tako nemočni, kot je nemočna riba brez vode, in tako neuporabni kot jadmica brez vetra. Skupaj s Svetim Duhom pa imamo moč! On nam zagotavlja, da je Bog naš ljubeči Oče in da je Jezus njegov Sin. Samo v njem lahko rečemo »Jezus je naš Gospod«.

Tako kot veter je tudi Sveti Duh neviden. Zagotovo pa lahko čutimo sunke njegove prisotnosti, spremembe, ki jih povzročata. Z nami je na vsaki stopnji krščanskega življenja. Je oživljajoči učitelj, ki nam omogoča, da duhovno rastemo. Z njegovo pomočjo molimo in hvalimo Boga ter svojo vero posredujemo drugim. Brez njega ni mogoče niti češčenje niti pričevanje. Jezus ga je imenoval Pomočnik, Tolažnik ali Svetovalec – tisti, ki je z nami, nas vselej podpira in nam v vsakem življenjskem položaju svetuje.

Sveti Duh daje kristjanom posebne darove, s katerimi gradi življenje celotne Cerkve. Tak dar ni nekaj, na kar smo ponosni (kot je to pokal, medalja ali odlikovanje), ampak nekaj, kar služi skupnosti. Duhovni dar naj bi namreč vedno delili z drugimi! Apostol Pavel nekaj teh darov omenja v Prvem pismu Korinčanom, ko pravi: »Enemu je po Duhu dana beseda modrosti, drugemu po istem Duhu beseda spoznanja. Drugemu vera po istem Duhu, drugemu po istem Duhu darovi ozdravljanja, drugemu čudežna moč, drugemu prerokovanje, drugemu razločevanje duhov, drugemu raznovrstni jeziki, drugemu razlaganje jezikov« (1 Kor 12,8–10).

Potem ko Pavel omeni nekaj duhovnih darov, zelo poudari, da obdarovani kristjani sodijo skupaj in da potrebujejo drug drugega – tako kot udje enega Kristusovega telesa. Nihče namreč ni kriv, če nima določenega duhovnega daru. Darovi prihajajo od Boga in on določa, kaj bo komu dal. Vseeno pa ima vsak kristjan vsaj enega. Tudi ti! Delimo jih drug z drugim, da naše skupnosti postanejo polne raznovrstnih darov istega Duha. Tako bo po Duhu med nami vselej bival on, ki je začetek in konec, ki je ljubezen, upanje in tolažba.

Pr. A. Knowles